

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **I. N.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2014, č. j. JMK 90079/2014, sp. zn. S – JMK 90079/2014/OD/Fö,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 7. 2014, č. j. OD/51659/2014-13, kterým správní orgán prvního stupně uložil žalobci dle ust. § 125f odst. 3 ve spojení s ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) pokutu ve výši 2.000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení

ve výši 1.000 Kč. Správní orgán prvního stupně rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť

- automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 25. 11. 2013 v 9:41 hod. v Židlochovicích, na ulici Žerotínovo nábreží blíže neustanovený řidič vozidla r. z. ... provozovaného žalobcem překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 66 km/h, resp. 63 km/h dle tolerační odchylky,

- automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 6. 12. 2013 v 12:19 hod. v Židlochovicích, na ulici Žerotínovo nábreží blíže neustanovený řidič vozidla r. z. ... provozovaného žalobcem překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 61 km/h, resp. 58 km/h dle tolerační odchylky,

- automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 24. 1. 2014 v 11:51 hod. v Židlochovicích, na ulici Žerotínovo nábreží blíže neustanovený řidič vozidla r. z. ... provozovaného žalobcem překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 67 km/h, resp. 64 km/h dle tolerační odchylky,

čímž porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení předcházejícího jeho vydání neshledal rozpor s právními předpisy. Na základě oznámení policie o spáchání přestupků nezjištěnou osobou správní orgán žalobci jakožto provozovateli vozidla zaslal výzvy k úhradě peněžitých částek nebo sdělení totožnosti řidiče vozidla. Žalobce sice sdělil údaje o údajném řidiči, nicméně předvolání k podání vysvětlení zaslané tomuto řidiči se správnímu orgánu vrátilo zpět jako nedoručitelné. Na základě toho žalovaný uzavřel, že žalobce sice správnímu orgánu sdělil údaje o údajném řidiči, tyto údaje nicméně nevedly ke zjištění konkrétní osoby řidiče, resp. na základě těchto údajů se této osobě s pobytem v zahraničí nepodařilo ani doručit, když se zásilka správnímu orgánu vrátila jako nedoručitelná. Proto byla věc podezření ze spáchání přestupků správním orgánem odložena a současně bylo se žalobcem jako provozovatelem vozidla zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Dle žalovaného byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž správní orgán dostatečně prokázal, že žalobce se tohoto správního

deliktu dopustil. Sankci uloženou správním orgánem prvního stupně ve výši 2.000 Kč, tedy v polovině možného zákonného rozpětí, považuje žalovaný za zcela přiměřenou a odůvodněnou.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Předně namítal, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla proti žalobci, protože ve lhůtě nezahájil řízení o přestupku proti skutečnému pachateli díky vlastní pasivitě a nedodržení zásady ochrany veřejného zájmu, když nestíhal skutečného pachatele přestupku, ačkoli jeho totožnost mu byla známa. Správní orgány tedy vedly řízení v rozporu se zákonem, jelikož nebyly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobce uvedl, že jelikož předvolání k podání vysvětlení podal správní orgán necelé tři měsíce po spáchání posledního z přestupků, a protože písemnost nebyla převzata, lze usuzovat, že se skutečný řidič v mezidobí přestěhoval. Správní orgán si měl vyžádat informaci o doručovací adrese řidiče, jehož totožnost mu byla známa, z Główny Urząd Statystyczny Polské republiky, což je dle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/82/EU právní pomocí v užším smyslu (dožádáním). Dle žalobce bylo usnesení o odložení věci vydáno nezákonně, neboť nelze rezignovat na potrestání pachatele přestupku jen proto, že mu správní orgán doručuje na neaktuální adresu. Odložit věc lze podle jeho názoru v situaci, kdy správní orgán nemá informaci o totožnosti skutečného řidiče, takové informace však správní orgán prokazatelně měl. Žalobce má za to, že svým přístupem, kdy ve lhůtě reagoval na výzvy správního orgánu, splnil svou zákonnou povinnost přikázat nebo svěřit řízení vozidla osobě, o které zná údaje potřebné k určení její totožnosti, a totožnost skutečného řidiče řádně oznámil správnímu orgánu, poskytl veškerou součinnost k vyvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla a zároveň k umožnění zahájení řízení proti pachateli a jeho potrestání. Pokud měl správní orgán pochybnosti o tom, že vozidla žalobce řídila žalobcem oznámená osoba, měl správní orgán vyzvat žalobce k označení důkazů na podporu jeho tvrzení, v tom případě by žalobce svá tvrzení věrohodným způsobem doložil (smlouvami o zápůjčce motorových vozidel, svědectvím třetí osoby, videozáznamem). Sám žalobce neměl důvod na výzvu správního orgánu ke sdělení totožnosti řidiče vozidla předkládat správnímu orgánu další důkazy o tom, že tento řidič skutečně řídil vozidlo žalobce, neboť mohl legitimně očekávat, že bude v rámci zahájeného řízení o přestupku předvolán ke svědecké výpovědi, kde bude na tyto skutečnosti tážán.

[4] Dále žalobce namítal, že správní orgán v řízení nijak neprokázal, že by překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez lidské obsluhy, ačkoli je podle jeho názoru správní orgán povinen tuto skutečnost prokázat. Správní orgán ani v odůvodnění neuvedl, jakým zařízením bylo údajné překročení rychlosti zjištěno. Rozhodnutí je podle názoru žalobce vadné, neboť z něj nevyplývá, že věc byla způsobila k projednání jako správní delikt.

[5] Závěrem žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu neodůvodněné výše sankce. Žalobce má za to, že výše uložené sankce musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem daného případu, k čemuž v projednávané věci nedošlo. Správní orgán

argumentoval tautologicky, když v podstatě uvedl, že uložil pokutu 2.000 Kč, protože žalobce svým jednáním naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty správního deliktu, za který je podle zákona umožněno uložit pokutu ve výši 1.500 Kč – 2.500 Kč. Naplnění všech znaků skutkové podstaty je důvodem pro uložení sankce, nikoli důvodem pro stanovení sankce vyšší než při dolní hranici stanovené zákonem. Rozhodnutí není podle názoru žalobce přezkoumatelné, protože správní orgán nevycházel z konkrétních okolností přestupku.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[6] Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Předně žalovaný uvedl, že žalobce i jeho zmocněnec byli v průběhu správního řízení zcela pasivní a k okolnostem skutku neuvedli nic na svou obhajobu. Uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že zmocněnec žalobce (společnost FLEET Control, s. r. o.) zastupuje v řízeních před správními orgány provozovatele vozidel soustavně, a to se stejnou či obdobnou procesní strategií, když vždy uvede, že vozidlo měla řídit buď osoba s pobytem v zahraničí, kdy adresovaná zásilka se vždy vrátí jako nedoručitelná, nebo též osoba, která po datu spáchání skutku zemřela. Žalovaný trvá na tom, co uvedl již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tj. že v řízení byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním deliktu podle ust. § 125f zákona o silničním provozu. Žalovaný se neztotožnil s námitkou žalobce, že nebyly naplněny podmínky pro odložení věci, resp. pro zahájení řízení o správním deliktu. Správní orgán učinil nezbytné kroky k identifikaci řidiče tím, že v rámci výzvy podle ust. § 125h zákona o silničním provozu doručené provozovateli vozidla učinil dotaz na zjištění totožnosti řidiče. Provozovatel vozidla sice sdělil iniciály a adresu údajného řidiče, nicméně na uvedenou adresu v zahraničí se nepodařilo doručit výzvu k podání vysvětlení a zásilka se vrátila jako nedoručitelná. Dle názoru žalovaného nelze správnímu orgánu prvního stupně vytýkat, že by neučinil nezbytné kroky ke zjištění řidiče vozidla a že by řízení o přestupku odložil bezdůvodně.

[7] Podle žalovaného neobstojí argument žalobce, že si měl správní orgán obstarat informace o doručovací adrese, neboť je to právě žalobce, kdo měl na základě výzvy buď zaplatit předmětnou částku, nebo správnímu orgánu sdělit přesné a kompletní údaje o řidiči vozidla, jímž byl spáchán přestupek. K tomu žalovaný podotkl, že dožádání jiného zahraničního úřadu o sdělení údajů k žalobcem uváděné osobě nebo ustanovení opatrovníka osobě, kterou žalobce sdělil, by prakticky vedlo k paralyzování samotného řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Navíc je to provozovatel vozidla, kdo odpovídá za uvedení přesných údajů o řidiči vozidla. Pokud tyto údaje nesdělí, nebo sice sdělí, ale nekompletní nebo smyšlené, nese riziko postihu za správní delikt provozovatele dle ust. § 125f zákona o silničním provozu.

[8] Námitka, že v řízení nebylo prokázáno, že by překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez lidské obsluhy, podle žalovaného neobstojí, neboť ze samotných záznamů o přestupcích (výstupů z měřicího zařízení) vyplývá a je na nich jednoznačně a zřetelně uvedeno, že toto zařízení pracovalo v automatizovaném režimu měření. Jakékoli další dokazování v tomto směru považuje za nadbytečné.

[9] K námitce, že při ukládání sankce správní orgán nevycházel z konkrétních okolností přestupku, žalovaný uvedl, že žalobci nebyla uložena pokuta jakožto řidiči za spáchání přestupku, nýbrž za správní delikt provozovatele vozidla. Z ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu nevyplývá, že by správní orgán při ukládání pokuty za správní delikt měl vůbec přihlížet ke konkrétním okolnostem přestupku spáchaného vozidlem provozovatele. Ostatně nelze klást k tíži provozovatele a promítat do výše sankce za správní delikt spáchaný provozovatelem závažnost a okolnosti spáchání přestupku vozidlem provozovatele neustanoveným řidičem. Uloženou pokutu ve výši 2.000 Kč, tedy v polovině zákonného rozpětí, považuje žalovaný za zcela přiměřenou s ohledem na to, že se jednalo o tři případy porušení ust. § 10 zákona o silničním provozu.

[10] Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Posouzení věci soudem

[11] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná.**

[12] V první řadě se soud zabýval žalobní námitkou, že řízení o správním deliktu nemělo být zahájeno, neboť správní orgán prvního stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku proti skutečnému pachateli, jehož totožnost mu byla známa.

[13] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 tohoto zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

[14] Podle § 125f odst. 2 téhož zákona právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

[15] Podle § 125f odst. 4 písm. a) tohoto zákona obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

[16] Z citovaných ustanovení vyplývá subsidiární odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, dostupný na www.nssoud.cz). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle

kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Ke zjištění pachatele přestupku je správní orgán povinen učinit nezbytné kroky, které spočívají zpravidla v zaslání výzvy provozovateli vozidla, aby označil skutečného řidiče vozidla v době spáchání přestupkového jednání.

[17] Právní úpravou správního deliktu provozovatele vozidla se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ve kterém šlo o skutkově i právně obdobnou věc jako v nyní projednávaném případě, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktární jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“*

[18] Následně uvedl, že „*by šlo proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila*

příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

[19] Aplikací uvedených východisek na nyní posuzovanou věc soud zjistil, že správní orgán prvního stupně nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku učinil, a mohl tak zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

[20] Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně ve všech třech případech zaslal žalobci výzvu k zaplacení určené částky ve smyslu ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ve výzvách byl žalobce jako provozovatel motorových vozidel reg. zn. ..., ..., ... poučen, že v době splatnosti určené částky má právo namísto zaplacení písemně oznámit správnímu orgánu osobu řidiče, která v inkriminovaném čase skutečně řídila jím provozovaná vozidla. Na všechny výzvy žalobce reagoval zasláním vyjádření shodného obsahu, v němž správnímu orgánu sdělil, že v době uvedené ve výzvě vozidlo řídil pan K. H. B., nar. X, trvale bytem Z. K. 7/1 m. 15, 57 – 300 K. K zastupování ve věci podání vysvětlení ke správnímu deliktu a následného řízení o spáchání správního deliktu zmocnil společnost FLEET Control, s. r. o. Správní orgán prvního stupně následně zaslal osobě, kterou žalobce označil jako řidiče vozidla, na žalobcem uvedenou adresu předvolání k podání vysvětlení, zásilka obsahující tuto písemnost se však správnímu orgánu vrátila zpět jako nedoručitelná.

[21] Kroky učiněné správním orgánem prvního stupně za účelem zjištění pachatele přestupku považoval soud za zcela dostačující. Správní orgán na základě obdrženého sdělení žalobce učinil pokus o doručení předvolání k podání vysvětlení údajnému řidiči, tento pokus však zůstal bez odezvy, jelikož zásilku se nepodařilo na uvedenou adresu doručit a tato se vrátila zpět správnímu orgánu.

[22] Je na každém provozovateli vozidla, aby uvážil, komu své vozidlo svěřuje, neboť pokud například vozidlo svěří osobě, která je nekontaktní na sdělené adrese, nebo již se nepodaří spáchání přestupku prokázat, stále riskuje, že důsledky spáchaného přestupku zaviněného řidičem dopadnou na něj jako provozovatele vozidla. Ani skutečnost, že provozovatel vozidla sdělí správnímu orgánu údaje o totožnosti údajného řidiče, tak nemá za následek, že se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt. Názor žalobce, že pachatel přestupku byl jednoznačně identifikován, a že správní orgán byl povinen si zjistit jeho správnou adresu, soud nesdílí. Žalobce jako provozovatel vozidla byl osobou, která byla povinna na základě výzvy správnímu orgánu sdělit takové údaje o totožnosti řidiče vozidla, které povedou ke zjištění konkrétní osoby. Bylo tedy na něm, aby správnímu orgánu sdělil aktuální údaje o adrese údajného řidiče. Pokud by žalobce správnímu orgánu sdělil takové informace, na základě kterých by bylo možné ztotožnit a kontaktovat konkrétní osobu, byl by správní orgán povinen učinit další kroky vedoucí ke zjištění, zda se jedná o pachatele přestupku či nikoliv. Za situace, kdy však žalobce jako provozovatel vozidla označil za řidiče

vozidla osobu, které se nedaří doručovat, bylo zřejmé, že tyto indicie ke zjištění pachatele přestupku nepovedou. Pokud žalobce namítal, že si měl správní orgán vyžádat informaci o aktuální doručovací adrese údajného řidiče, soud má v souladu s citovanou judikaturou za to, že po správních orgánech nelze v rámci zjišťování totožnosti přestupce požadovat, aby činily rozsáhlé kroky spočívající v mezinárodním dožádání za účelem prověření pobytu osoby v zahraničí. Tento postup by byl jednak v rozporu s principem hospodárnosti řízení, jednak by šel proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Prostor pro rozsáhlé kroky v tomto směru neposkytuje ani zákon o přestupcích, který v § 66 odst. 3 písm. g) stanoví povinnost odložit věc, jestliže správní orgán do 60 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o přestupku, nezjistí skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Tím, že žalobce jako provozovatel vozidla neuvedl aktuální údaje o osobě řidiče, které by mohly vést k určení pachatele přestupku, popřípadě by záměrně uvedl údaje nesprávné (v žalobě žalobce výslovně připustil, že šlo o špatně určenou adresu), sám tímto jednáním způsobil přenesení odpovědnosti za protiprávní jednání řidiče vozidla na sebe jako osobu provozovatele.

[23] Ke zjištění pachatele přestupku by zjevně nevedlo ani ustanovení opatrovníka osobě, kterou žalobce označil jako řidiče. Ustanovený opatrovník by se totiž stěžl mohl k této skutečnosti vyjádřit a do případu vnést relevantní skutečnosti.

[24] Podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu tedy byla naplněna a správní orgán postupoval zcela v souladu se zákonem, pokud řízení o přestupku odložil a projednal správní delikt podle ust. § 125f zákona o silničním provozu se žalobcem jako s provozovatelem vozidla.

[25] Soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgány neprokázaly, že by překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez lidské obsluhy. Ze záznamů o přestupku a z ověřovacího listu, které jsou součástí správního spisu a z nichž správní orgány při svém rozhodování vycházely, jednoznačně vyplývá, že rychlost vozidel byla ve všech případech měřena ze stejného místa (Žerotínovo nábřeží v Židlochovicích) silničním radarovým rychloměrem AD9T, výrobní číslo 08/0116, přičemž zařízení pracovalo v automatizovaném režimu měření. Takovýto důkaz považuje soud za zcela dostačující. Skutečnost, že rychlost vozidel byla měřena v automatizovaném režimu bez lidské obsluhy, nebyla v celém průběhu řízení ze strany žalobce jakkoli zpochybněna, správním orgánům proto nelze vytýkat, že se k této otázce blíže nevyjádřily.

[26] Konečně se soud zabýval žalobní námitkou, že uložená sankce nebyla řádně odůvodněna.

[27] K ukládání pokut za správní delikt provozovatele vozidla zákon o silničním provozu v § 125f odst. 3 stanoví, že za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta a že pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. Kritéria pro určení výše pokuty jsou mj. stanovena v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož se při určení výměry pokuty právnické osobě „*přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán*“. Toto ustanovení se výslovně týká pouze právnických osob. Proto § 125e odst. 5 zákona o

silničním provozu stanoví, že „[n]a odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d“. V tomto ohledu je třeba uvést, že odkaz na § 125d na konci ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 6. 11. 2014, je matoucí, když úmyslem zákonodárce bylo z logiky věci odkázat na ustanovení § 125f zákona o silničním provozu [viz také komentář k § 125e předmětného zákona in: Bušta, P., Kněžínek, J. Zákon o silničním provozu: Komentář. Wolters Kluwer, dostupný z ASPI: KO361_2000CZ: „Ustanovení dříve namísto na § 125f chybně a zmatečně odkazovalo na § 125d, v důsledku čehož existovala výkladová pochybnost, jaká promlčecí doba platí v případě správního deliktu provozovatele. Důvodová zpráva k novele, která chybný odkaz opravila, konstatovala, že se jednalo jen o "legislativně technickou úpravu" odkazu, tedy nikoliv o věcnou změnu (viz sněmovní tisk č. 173/0, Poslanecká sněmovna, 7. volební období, 2014, www.psp.cz)“]. Krajský soud proto vychází z toho, že kritéria uvedená v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu pro určení výše pokuty za správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu bylo třeba uplatnit na právnické osoby, fyzické osoby při podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a rovněž na další fyzické osoby, tedy že se vztahovala i na žalobce.

[28] IV rozsudku ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005-84, Nejvyšší správní soud uvedl, že „řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. (...) Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné. Hodnocení individuální povahy protiprávního jednání musí přitom rozlišovat zvažované okolnosti na přitěžující a polehčující.“ Jinými slovy, v rozhodnutí o uložení správní sankce musí být zohledněna všechna zákonná kritéria, která musí být formulována precizně a jednoznačně.

[29] Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán prvního stupně k uložené sankci ve svém rozhodnutí uvedl: „Správní orgán zvážil všechny důkazy a dospěl k závěru, že povinný svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f odst. 1, neboť v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem, kdy s vozidlem r. z. ..., ... a ..., jehož je provozovatelem, byl dne 25. 11. 2013, 6. 12. 2013 a 24. 1. 2014 v obci Židlochovice, na ul. Žerotínovo nábřeží neustanoveným řidičem spáchán přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgán tak za spáchání správního deliktu uložil povinnému pokutu ve výši 2.000 Kč, neboť pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, kdy dle zákona o silničním provozu se za předmětný přestupek uloží dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč.“ Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí doplnil: „Správní orgán I. stupně uložil účastníku řízení pokutu ve výši 2.000 Kč, tedy sankci v polovině možného zákonného rozpětí. Uloženou sankci považuje odvolací orgán za zcela přiměřenou a odůvodněnou.“

[30] S ohledem na výše uvedené dospěl krajský soud k závěru, že správní orgány se zcela přezkoumatelným způsobem nezabývaly zákonnými kritérii pro uložení pokuty a že odůvodnění rozhodnutí je v tomto směru dílčím způsobem nedostatečné, neboť správní orgány nezdůvodnily, z jakého důvodu byla uložena pokuta v konkrétní výši 2.000 Kč. Správní orgán prvního stupně se v části odůvodnění rozhodnutí zabývající se uloženou sankcí omezil na konstatování, že žalobce naplnil všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu. Odkázal sice na ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu stanovící rozmezí pro výši pokuty, nezdůvodnil však, proč byla uložena pokuta právě ve výši 2.000 Kč. Tyto vady podle krajského soudu nenapravit ani žalovaný. Ten sice v napadeném rozhodnutí konstatoval, že správní orgán prvního stupně uložil sankci v polovině možného zákonného rozpětí a že takto uloženou sankci považuje za zcela přiměřenou a odůvodněnou, tento svůj závěr však opět nerozvedl. Pokud žalobce namítal, že správní orgán pochybil, když nevycházel z konkrétních okolností přestupku, soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že pro posuzování okolností přestupku spáchaného řidičem vozidla není při ukládání sankce za správní delikt provozovatele prostor. Tato skutečnost nicméně nemění nic na tom, že správní orgány byly povinny se při určení výše pokuty zabývat zákonnými kritérii stanovenými v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu (tj. závažností správního deliktu, zejména způsobem spáchání, jeho následky a okolnostmi, za nichž byl správní delikt spáchán), a to s ohledem na specifický charakter správního deliktu provozovatele vozidla podle ust. § 125f zákona o silničním provozu.

[31] I přes výše uvedené krajský soud nepřistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, k čemuž jej vedly následující úvahy.

[32] V případě žalobce byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč, přičemž nejnižší možná sankce, která přicházela v daném případě úvahu, byla pokuta ve výši 1.500 Kč. Je tedy zřejmé, že v případě žalobce by i při podrobnějším odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, případně při jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, a to za situace, kdy o samotném spáchání správního deliktu není pochyb, byla „ve hře“ částka maximálně 500 Kč. Přiměřeně přitom zdejší soud, byť si je vědom odlišností mezi nynější a odkazovanou věcí, poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4 As 71/2013-35, dostupný na www.nssoud.cz, v němž tento soud uvedl, že je „přesvědčen, že je nutné vždy zvážit a vyhodnotit, jak se procesní vada dotkla právní sféry adresáta veřejné správy. Pokud se procesní vada právní sféry adresáta veřejné správy nedotkla, případně se na jeho postavení projevila pozitivním způsobem, není důvod takové správní rozhodnutí rušit pro nezákonnost. Zrušit takové správní rozhodnutí by podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu bylo na místě, pokud by zásah do právní sféry adresáta byl negativní, nebyl by následným postupem správního orgánu odstraněn a pokud by negativní zásah dosahoval určité negativní míry. Jinými slovy pokud je zásah do práv velmi nepatrný, Nejvyšší správní soud nevidí důvod pro rušení příslušného rozhodnutí z důvodu jakéhokoli procesního pochybení správního orgánu, a to v souladu se zásadou *de minimis non curat praetor* (maličkostmi se soudce nezabývá) – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2010, č. j. 8 As 56/2009 – 99“.

[33] I v nynějším případě tedy krajský soud shledává prostor pro uplatnění zmíněné tradiční právní zásady *de minimis non curat praetor* (k této zásadě srov. také např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2013, č. j. 45 Af 18/2012-25, publikovaný pod č.

2897/2013 Sb NSS; případ, kdy Nejvyšší správní soud nepovažoval za nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu s ohledem na výslovné nezohlednění míry zavinění, pak lze dohledat v rozsudku tohoto soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, dostupném na www.nssoud.cz). Jak již bylo řečeno, v případě žalobce lze uvažovat, v případě zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení mu věci k dalšímu řízení, o „korekci“ výše pokuty maximálně v částce 500 Kč, a to na základě doplněného odůvodnění. Je přitom zřejmé, že správní orgán by o sankci rozhodl znovu a v takové situaci by pouze docházelo k protahování celého správního řízení. Při zohlednění toho, že správní orgány v dané věci rozhodly o třech skutcích, přičemž souběh je obecně považován za přitěžující okolnost, se i krajskému soud jeví sankce ve výši 2.000 Kč, podobně jako žalovanému, jako přiměřená. V kontextu celé věci, byť si soud je opět vědom specifických souvislostí případu, na který odkazuje, lze zmínit rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva o přijatelnosti stížnosti ze dne 19. 1. 2010, *Bock proti Německu*, stížnost č. 22051/07, v němž Evropský soud pro lidská práva, i před přijetím 14. Protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (Úmluva publikována pod č. 209/1992 Sb., 14. Protokol pod č. 48/2010 Sb. m. s.), který umožnil označit za nepřijatelnou stížnost, pokud stěžovatel neutrpěl podstatnou újmu, považoval stížnost na vyplacení částky osmi eur za zneužití práva na stížnost, a to také s přihlédnutím ke skutečnosti, že se tato částka nedotkne životní úrovně stěžovatele (částka řádově srovnatelná s nynějším případem). I v projednávané věci nelze nijak seznat, že by se částka, na kterou by se „spor“ v dalším řízení redukoval, dotkla majetkové sféry žalobce více než nepatrně; nepatrné je tak i dotčení na veřejných subjektivních právech žalobce. Jak již bylo řečeno, zdejší soud si je vědom rozdílu mezi jím projednávanou věcí a věcí, kterou se zabýval Evropský soud pro lidská práva, avšak zároveň poukazuje na to, že i v tomto odlišném kontextu Evropský soud pro lidská práva označil stížnosti týkající se bagatelních částek za jeden z důvodů pro přetížení soudů i na vnitrostátní úrovni.

[34] Krajský soud tak shrnuje, že správní orgány pochybily, pokud svá rozhodnutí neodůvodnily v souladu s kritérii uvedenými v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, resp. obecněji, že svá rozhodnutí v aspektu výše uložené pokuty neodůvodnily zcela přezkoumatelně. Na druhou stranu, i s ohledem na procesní ekonomii, krajský soud tuto skutečnost nepovažuje za důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, i když zdůrazňuje, že nynější rozsudek nelze v žádném případě vykládat jako „*pouvoir*“ pro správní orgány svá rozhodnutí řádně neodůvodňovat. Ke zrušení rozhodnutí žalovaného krajský soud nepřistoupil pouze s ohledem na konkrétní okolnosti věci, které lze namátkově spatřovat v tom, že o odpovědnosti za samotný správní delikt není pochyb, „rozdílová“ částka, o které by žalovaný následně rozhodoval, dosahuje bagatelní výše, a to i vzhledem k tomu, že ze správního ani soudního řízení nevyplývá, že by pro osobu žalobce měla větší než nepatrný význam, či ve skutečnosti, že ve věci došlo k vícečinnému souběhu.

V. Závěr a náklady řízení

[35] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[36] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch

neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. 7. 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu